

“Αρχισε κι ο Βεάκης στα Διονόσια με δικό του
θίασο. Φτωχά υλικά μέσα, που δεν είναι δυνατο
ν’ ανταποκριθούν σ’ ένα ταλέντο σαν τοῦ Βεάκη.
“Αλλά και αντιλήψεις τέτοιες που δεν ξεφεύγουν
ἀπ’ τὴν ἐποχὴ πῶ τί, ἔχει γεννηθεῖ παρὰ γὰ τὰ
πέραν στίς ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς θεατρικῆς
ἐπιχείρησης. Ο Βεάκης, που ἐξακολουθεῖ ἀκόμη
νὰ εἶναι ἓνα ζωντανό καὶ μεγάλο ταλέντο, δὲ μπο
ρ σὲ νὰ ξεφύγει ἀπ’ τὴς ἀντιλήψεις μιᾶς ἄλλης ἐπο
χῆς, δικαιολογημένε; τότες, παλιές πῶ σήμερα. Δὲν
εἶναι δυνατό λ. γ. νὰ δεχτεῖ ἔργα δίχως «μεγάλο
ρολόι». Τὸ ταλέντο τοῦ ἄλλω; τε, διαμορφωμένο
πῶ ἔτσι, δὲ μπορεί πῶ νὰ προσαρμωστῆ σὲ ὁμα
δικές, σὲ συλλογικὲς ἀποδόσεις, ὅπου κι’ αὐτὸ ἀκόμη
τὸ ἀσπικὸ θεῖτρο προσλαθεῖ νὰ χάσει ἀπόλαυρες.
Τὸ ἔργο πῶ διαλεξε: «Ὁ Πατέρας» τοῦ Στρί
περγκ, εἶταν πραγματικὰ ἓνα μοντέρνο ἔργο, ὁμο
σιον... περασμένο αἶώνα. Ὁ Στρίπεργκ ἀποτέλεσε
μιᾶ ἑσωτερικὴ ἀντίθεση, στὰ σπλάχνα τῆς ἰδ. α.
τῆς Μλουρζουαζίας. Ριζοσπαστικὸς στὴν ἐποχὴ πῶ
ἡ τάξη του ἀνεχόντινε τὴν ἐπαναστάση, χτύπησε
θεσμούς ὅπως τὴ θρησκεία, τὴν οἰκογένεια, τὴς
διαφορετὲς ἐκδηλώσεις τῶν κοινωτικῶν σχέσεων. Ὁ κο
πῶ σήμερα οὔτε τὸ ἔργο του, οὔτε ὁ ἴδιος ἔχουν
τίποτα τὸ κοινὸ μὲ τὴν ἐπανástιαση. Κι ἀκόμη χει
ρότερο, παρουσιάζουν πῶ δείγματα καθαρῆς ἀντί
δρασης, πῶ οὔτε τὰ θέλησε, οὔτε τὰ ὁποῦ ἀσχηκε
ὁ ριζοσπάστης στὴν ἐποχὴ του συγγραφέα. Ὁ «Πα
τέρας» λ. γ. εἶναι ὅ, τι χρειάζεται στὴν ἀντίδραση
ὡς ἀντιφερμιτιστικὸ ἔργο, ἀκόμη καὶ ὡς ἀντιδρα
στικὸ στοιχεῖο στὸν ἀσπικὸ φερμιτισμὸ πῶ ὁ κοπιεῖς
ξάφει πόσο ἀντιδρασι-ὡς ἔχει καταντήσει κ. πῶ
τὸς ὁ ἴδιος. Τέλος, τὸ πῶ χειρότερο ἀπ’ ὅλα, εἶναι
τὸ προφανέστατο κουτσοῦρεμα πῶ ἔχει ὁλοστῆ τὸ
ἔργῳ ἀπ’ τὸ μεταφραστικὸ, γιὰ νὰ εὐνοουδιστῶν ἀκόμη
καὶ οἱ «ρεπλίκες» ἐκείνες πῶ θῶ μποροῦσε νὰ
εἶχαν καὶ σήμερα μιᾶ ριζοσπαστικὴ ἀπήχηση.